



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **WOLCAR-servis, s.r.o.**, se sídlem Sosnová 364, Třinec - Dolní Lištná, zast. JUDr. Janem Röslerem, advokátem se sídlem Malátova 461/17, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 12. 12. 2012, č. j. 2871/12-1202-800348, a ze dne 11. 12. 2012, č. j. 2939/12-1301-804785, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 8. 2015, č. j. 22 Af 20/2013 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ostravě (dále jen „finanční ředitelství“) specifikovaným v záhlaví. Napadenými rozhodnutími finanční ředitelství zamítlo odvolání stěžovatelky jednak proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Třinci (dále jen „správce daně“) ze dne 3. 2. 2012, č. j. 17414/12/364910802505, jímž byla stěžovatelce doměřena daň z příjmu právnických osob za období kalendářního roku 2009 ve výši 50 000 Kč z důvodu neprokázání oprávněnosti

zahrnutí nákladu na reklamu dle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném v posuzované době, a dále proti dodatečnému platebnímu výměru správce daně ze dne 3. 2. 2012, č. j. 17433/12/364910802505, jímž byla stěžovatelce doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za období listopad 2009 ve výši 47 500 Kč z důvodu neuznání nároku na odpočet daně uplatněného u přijatého zdanitelného plnění na základě smlouvy o reklamních službách dle § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném v posuzované době.

[2] Daň z příjmů i daň z přidané hodnoty byly stěžovatelce doměřeny poté, co u ní proběhla daňová kontrola na obě daně a byl zpochybněn vynaložený náklad na základě daňového dokladu ze dne 19. 11. 2009, vystaveného společností DM NOTE agency s.r.o. (dále jen „DM NOTE“), na částku 250 000 Kč bez DPH. V průběhu řízení před správcem daně a před finančním ředitelstvím vyplynulo, že stěžovatelka uzavřela dne 1. 9. 2009 se společností DM NOTE smlouvu o reklamních službách č. 6/2009, jejímž předmětem byl závazek společnosti DM NOTE prezentovat stěžovatelku v souvislosti s filmem „Cizinec“ například v závěrečných titulcích nebo jako mediálního partnera koproducenta při každé televizní repríze, nicméně nebyla sjednána konkrétní cena za uvedené plnění. Dále uzavřely dne 1. 11. 2009 dohodu, označenou jako příloha č. 1, která částečně opakovala a zpřesňovala závazky DM NOTE a uváděla cenu za tyto služby ve výši 250 000 Kč bez DPH. K natočení filmu však nedošlo. Stěžovatelce bylo poskytnuto pouze DVD s upoutávkou k filmu a v roce 2011 ji společnost DM NOTE uvedla na přebalu CD „Ozvěny tradic“.

[3] Krajský soud podané žalobě nevyhověl. Přisvědčil sice stěžovatelce, že se správcem daně v průběhu daňové kontroly spolupracovala, nicméně to nemá žádný vliv na to, jakým způsobem je daňová kontrola ukončena, nebo na to, zda bude použitelná zpráva o daňové kontrole. Na posuzovanou situaci dopadá § 88 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném v posuzované době (dále jen „daňový řád“), neboť stěžovatelka sice zprávu o daňové kontrole se správcem daně projednala, ale odmítla ji podepsat. Jako důvody odmítnutí podpisu uvedla, že správce daně nerefletoval na její připomínky a že svým tvrzením, že změna v obsahu závazku musí být provázena dohodou o změně ceny, narušuje smluvní volnost stran. Další důvody odepření podpisu se týkaly kontroly daně ze závislé činnosti a funkčních požitků. K důvodnosti odepření podpisu zprávy o kontrole se finanční ředitelství obsáhle vyjádřilo v napadených rozhodnutích a žalobní námitka o nepřezkoumatelnosti vyjádření správce daně k připomínkám byla zcela neurčitá. Ačkoliv bylo vypořádání provedené finančním ředitelstvím správné, bylo nadbytečně obsírné. Plně postačovalo konstatovat, že polemika daňového subjektu s právními názory správce daně bezpochyby není a nemůže být relevantním důvodem pro odmítnutí podpisu zprávy o kontrole. V opačném případě by bylo nutné dospět k absurdnímu závěru o ukončitelnosti daňové kontroly pouze v případě, kdy se daňový subjekt se správcem daně v právním hodnocení kontrolních zjištění plně shodne. Soud se ztotožnil se závěry finančního ředitelství o bezdůvodnosti odepření podpisu zprávy o daňové kontrole.

[4] Finanční ředitelství provádělo v odvolacím řízení další dokazování nikoliv z důvodu snahy o zhojení důvodů pro odepření podpisu zprávy o kontrole, nýbrž z důvodu, že dospělo k závěru o nutnosti doplnění dokazování pro řádné zjištění rozhodných skutečností. Tento postup odvolacího orgánu je s ohledem na apelační princip ovládající

pokračování

odvolací daňové řízení zcela legální a je upraven v § 115 daňového řádu. Odvolací orgán má plné právo vlastním dokazováním i výrazně doplnit proces započatý u správce daně a totéž platí pro nápravu vad řízení, např. nezákonné provedení důkazu. O tom musí odvolatele vyrozumět, což se v daném případě stalo. Dokonce i procesní pochybení spočívající v neprojednání zprávy o daňové kontrole lze napravit v odvolacím řízení a zprávu o daňové kontrole v něm projednat.

[5] Ustanovení § 88 odst. 6 daňového řádu se stává v podstatě obsoletním, neboť jakákoli procesní pochybení i jakékoli závady ve zjišťování skutkového stavu jsou zhojitelné v průběhu odvolacího řízení. Naopak označení daňové kontroly za nezákonný úkon, jež by byl sám o sobě důvodem nezákonnosti následně vydaného rozhodnutí, se jeví jako prakticky nemožné.

[6] Je zcela nepochybné, že poskytnutí reklamních služeb nenastalo tak, jak je deklarováno na předloženém daňovém dokladu, který odkazuje na uzavřenou smlouvu. Její předmět se však nerealizoval, neboť film nebyl natočen. Z judikatorních závěrů je zřejmé, že jak z hlediska daňové uznatelnosti nákladů v případě daně z příjmů, tak z hlediska nároku na odpočet DPH je významné, zda dokladovanému stavu odpovídá stav faktický, tj. zda byl výdaj fakticky vynaložen, a to právě za plnění (zboží či službu), které je předloženými doklady deklarováno. Pokud jde o daň z příjmů, pak lze zcela výjimečně nedostatky účetního dokladu zhojit, nicméně v takovém případě je třeba vynaložení výdaje prokázat jednoznačným, transparentním způsobem, který nebude vzbuzovat jakékoliv pochybnosti. Tvrzení o poskytnutí náhradního plnění ve spojení s provedenými důkazy však přehledný a důvěryhodný obraz o celé transakci neposkytuje. Stěžovatelka věrohodně neprokázala, že by dohoda o náhradním plnění byla skutečně mezi ní a společností DM NOTE sjednána. Stejně jako svědkyně Daniela Magálová, tehdejší jednatelka DM NOTE, tvrdila, že došlo k uzavření písemné smlouvy, která však předložena správci daně nebyla. Jednoznačně při tom ani netvrdila, co přesně mělo být jejím obsahem, tj. v jaké formě mělo být náhradní plnění realizováno, kdy a za jakou cenu.

[7] Navíc je třeba zcela souhlasit s finančním ředitelstvím, že v případě obou daní by případně prokázané náhradní plnění sjednané a poskytnuté v roce 2011 nemohlo být relevantní z důvodu absentující časové souvislosti s posuzovaným zdaňovacím obdobím, tj. rokem 2009 v případě daně z příjmů a listopadem 2009 v případě DPH.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[8] Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku v předchozím řízení, a podle § 103 odst. 1 písm. b), z důvodu, že existují vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[9] I nadále považuje za relevantní důvody, pro které odepřela podpis zprávy o kontrole, neboť zpráva neobsahovala veškeré zákonné náležitosti, zejména označení všech důkazních prostředků, které správce daně provedl, označení těch, které správce daně osvědčil jako důkaz a jaké úvahy jej k tomu vedly, a jaká skutková zjištění z důkazů učinil a proč jiným důkazům neuvěřil.

[10] Zprávu o daňové kontrole nepodepsanou důvodně nelze klást naroven bezdůvodně nepodepsané zprávě o kontrole. Daňová kontrola tedy nebyla řádně ukončena, proto nadále probíhá a nemohly být vydány platební výměry.

[11] Rovněž nadále spatřuje nezákonnost postupu správce daně a finančního ředitelství v tom, že se nevypořádal s důvody pro odmítnutí podpisu zprávy o daňové kontrole a s připomínkami ze dne 23. 12. 2011. Prostým opakováním výsledku Daniely Magálové nezhojil a neodstranil důvody, pro které byl odepřen podpis zprávy o kontrole. Správce daně zcela subjektivně vyložil odepření podpisu zprávy o kontrole jako bezdůvodné, ačkoliv bylo precizně odůvodněno.

[12] Svědkyně Daniela Magálová potvrdila uskutečnění obchodní spolupráce se stěžovatelkou v rozsahu původně uzavřené smlouvy o reklamních službách č. 6/2009 a dodatku o kompenzaci původně dohodnutého plnění a správce daně účelově vytvořil závěr o údajně neuskutečněné obchodní spolupráci bez patřičných důkazů. Smlouva byla sjednána podle obchodního zákoníku, který neobsahuje úpravu obsahu změny závazkových vztahů. Hodnocení obsahu závazkových vztahů nespadá do kompetence správce daně. Smlouva byla naplněna poskytnutím náhradního plnění, se kterým obě smluvní strany souhlasily, protože jinak by stěžovatelka odstoupila od smlouvy. To se však nestalo, a proto je zřejmé, že bylo náležitým způsobem doloženo, že obchodní spolupráce, byť v modifikované podobě, byla naplněna.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti sdělil, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu. Odlišný názor správce daně a daňového subjektu není dostatečným důvodem pro odmítnutí podpisu zprávy o daňové kontrole. Správce daně na veškeré námitky stěžovatelky reagoval a dával jí možnost prokázat rozhodné skutečnosti. Dle žalovaného je námitka do nedostatků zprávy o daňové kontrole zcela obecná a Nejvyšší správní soud by ji proto měl odmítnout. Zpráva veškeré náležitosti dle § 88 odst. 1 daňového řádu obsahovala. Pokud krajský soud odmítl žalobní bod týkající se nevypořádání připomínek v podání ze dne 23. 12. 2011, nemůže to být zhojeno upřesněním žalobního bodu v kasační stížnosti. Z výpovědi svědkyně Daniely Magálové je zřejmé, že ze strany stěžovatelky došlo v roce 2009 k odmítnutí náhradního plnění a plnění dle daňového dokladu poskytnuto nebylo, což ostatně nesporně ani stěžovatelka. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci

pokračování

uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Podstatou kasačního přezkumu je přezkum rozhodnutí krajského soudu, a to pouze v rozsahu námitek, které stěžovatel uvede (s výjimkami danými § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Kvalita podané kasační stížnosti předurčuje kvalitu vypořádání kasačních námitek. Stěžovatel musí zásadně reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné. Stížní námitky, které pouze opakuji žalobní body, aniž by reflektovaly závěry krajského soudu, a které nelze znovu i proti závěrům krajského soudu jasně postavit, nejsou přípustné.

[16] Kasační stížnost v dané věci z větší části pouze přebírá žalobní námitky, aniž by se v ní uvádělo, proč je vypořádání provedené krajským soudem chybné. Pohybuje se proto na samé hranici přípustnosti, neboť se z velké části zcela mýlí se závěry krajského soudu. Námitky, které závěry krajského soudu napadají jsou velmi obecné, což předurčuje rozsah vypořádání Nejvyšším správním soudem (viz k tomu zejména usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70).

[17] Jestliže stěžovatelka uvádí, že zprávu o daňové kontrole nepodepsala, protože zpráva o daňové kontrole neobsahuje veškeré náležitosti, zejména pokud jde o vypořádání důkazů, pak je k tomu třeba uvést, že krajský soud na str. 7 rozsudku shrnul konkrétní důvody, které stěžovatelka uvedla pro odepření podpisu, pokud jde o daň z přidané hodnoty a daň z příjmů právnických osob. Tyto důvody spočívaly v tom, že správce daně nereflektoval připomínky ze dne 23. 12. 2011, a dále v tom, že správce daně svým tvrzením, že změna v obsahu závazku musí být provázena dohodou o změně ceny, narušuje smluvní volnost stran. Ostatní důvody se týkaly daně ze závislé činnosti a funkčních požitků. Nejvyšší správní soud ověřil, že uvedenému závěru obsah protokolu o ústním jednání ze dne 1. 2. 2011, při kterém došlo k odmítnutí podpisu zprávy o kontrole, odpovídá. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že pokud jde o daň z příjmu právnických osob a daň z přidané hodnoty, pak nebyl uveden žádný důvod týkající se tvrzených náležitostí zprávy o daňové kontrole, a proto vypořádal pouze ty námitky, které byly v protokolu o ústním jednání uvedeny a které se týkaly daně z příjmů a daně z přidané hodnoty. Stěžovatelka neuvádí, v čem spatřuje nesprávnost závěrů krajského soudu, a tato námitka je proto neprojednatelná.

[18] Krajský soud na str. 7 až 10 rozsudku podrobně rozvedl důvody, které stěžovatelka uvedla pro odmítnutí podpisu zprávy o kontrole a ani jeden z nich neshledal relevantním. Podle něj zejména nemůže být důvodem nesouhlas daňového subjektu s právními názory správce daně. Poukázal i na možnosti odvolacího orgánu napravit vady řízení před správcem daně v odvolacím řízení. Dospěl proto k závěru, že nešlo o důvodné odepření podpisu zprávy o kontrole. Uvedl také to, že je sporné, zda vůbec někdy může nastat důvodné odepření podpisu zprávy o daňové kontrole za situace, kdy jsou veškeré vady řízení před správcem daně zhojitelné u odvolacího orgánu. Není vůbec jasné, proč a z jakých důvodů s těmito závěry stěžovatelka nesouhlasí, když uvádí, že zprávu o daňové kontrole nepodepsanou důvodně nelze klást naroveň bezdůvodně nepodepsané zprávě o

kontrole, a proč by tedy dále měla probíhat daňová kontrola. Stejně tak nejsou jasné důvody tvrzení, že si správce daně vyložil subjektivně odepření podpisu. Tato námitka je tedy neprojednatelná.

[19] Pokud jde o údajné nevypořádání se s připomínkami ze dne 23. 12. 2011, pak k tomu krajský soud na str. 7 a 8 rozsudku uvedl, že na ně správce daně reagoval jednak samostatným úředním záznamem ze dne 2. 1. 2012, č. j. 733/12/364930804966, který byl stěžovatelce předložen, a dále, že reakce správce daně je i součástí samotné zprávy o daňové kontrole. Taktéž uvedl, že námitka, že je stanovisko správce daně nepřezkoumatelné, je zcela nekonkrétní, jelikož stěžovatelka neuvedla, která z jejích připomínek nebyla vypořádána. Žalovaný spatřuje nepřipustné doplnění žalobní námitky v tom, že až v kasační stížnosti je popsáno, že jádro argumentace v připomínkách ze dne 23. 12. 2011 spočívalo v nemožnosti správce daně hodnotit obsah závazkových vztahů a v otázkách souvisejících se sjednaným náhradním plněním. K tomu soud konstatuje, že tato argumentace nesměřuje proti žádnému závěru krajského soudu týkajícího se nekonkrétnosti žalobní námitky, ale jde o součást odůvodnění toho, že k plnění dle smlouvy o reklamních službách došlo. Stěžovatelka tedy pouze zcela obecně zopakovala, že se správce daně s jejími námitkami nevypořádal. V tomto směru Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění v napadeném rozsudku, se kterým se zcela ztotožňuje v tom, že vypořádání připomínek ze dne 23. 12. 2011 se nachází v citovaném úředním záznamu i ve zprávě o daňové kontrole (byť je nepřesně hovořeno o připomínkách ze dne 22. 12.). Pro posouzení této námitky není podstatné, zda se správce daně s připomínkami vypořádal věcně správně, ale to, zda na námitky reagoval, což se stalo. Tato námitka je proto nedůvodná. Námitka nepřezkoumatelnosti vypořádání správcem daně již není v kasační stížnosti výslovně vznesena.

[20] Pokud jde o námitku, že finanční ředitelství prostým výsledkem Daniely Magálové nezhojilo a neodstranilo vady, pro které byl odepřen podpis zprávy o daňové kontrole, pak k ní krajský soud na str. 9 rozsudku uvedl, že finanční ředitelství neprovedlo výsledek z důvodu snahy o zhojení důvodů pro odepření podpisu zprávy o kontrole. I dle odůvodnění napadených rozhodnutí šlo o ověření skutečností rozhodných pro správné stanovení daně, což je zcela v souladu s § 115 daňového řádu, k čemuž uvedl i výklad daného ustanovení a citoval relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelka opět neuvádí, v čem jsou uvedené závěry krajského soudu nesprávné a námitka je proto neprojednatelná.

[21] Není pravdivé ani tvrzení, že by svědkyně Daniela Magálová potvrdila uskutečnění obchodní spolupráce v rozsahu původně uzavřené smlouvy. Jak zcela správně shrnul krajský soud na str. 10 napadeného rozsudku, k poskytnutí reklamních služeb dle uzavřené smlouvy o reklamních službách č. 6/2009 nedošlo už jen z toho důvodu, že film „Cizinec“ nebyl natočen. Jak si kasační soud ověřil ze správního spisu, tato skutečnost byla zcela jednoznačně potvrzena i všemi výsledky Daniely Magálové.

[22] Je pravdou, že tato svědkyně, zejména ve svém výsledku ze dne 29. 8. 2012 uvedla, že se stěžovatelkou bylo domluveno náhradní plnění, a to reklama na CD „Ozvěny tradic“. K uvedenému nicméně krajský soud na str. 10 až 12 rozsudku uvedl, že pokud neodpovídá dokladovaný stav stavu skutečnému, lze za výjimečných okolností u daně z příjmů uznat i stav jiný, což se ovšem v daném případě nestalo, neboť i sjednání a průběh náhradního plnění nebyly jednoznačně a bez rozporů v důkazech prokázány (viz bod [6] tohoto

pokračování

rozsudku). Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že ačkoliv bylo tvrzeno sjednání dodatku písemnou formou, takový dodatek nebyl nikým předložen. Stěžovatelka ani nijak konkrétně nespecifikovala, v čem měl uvedený dodatek spočívat. Daniela Magálová navíc ve svém výslechu tvrdila, že ujednaná cena byla asi 50 % původního plnění, což však neodpovídá zaplacené ceně, jejíž výše se nijak nezměnila. Opět není uvedeno, v čem jsou tyto závěry chybné, a námitka je proto nepřípustná.

[23] Zcela bez významu je argumentace, že pokud by smlouva nebyla plněna, tak by odstoupila od smlouvy. Odstoupení je právem, nikoliv povinností. I pokud by tedy smlouva plněna nebyla, odstupovat stěžovatelka nemusela. Ostatně minimálně do konce roku 2010 zjevně smlouva plněna ani náhradním způsobem nebyla a stěžovatelka nijak rozumně nevysvětlila, proč se sjednaného plnění nedomáhala a případně od smlouvy neodstoupila. Nikdo v řízení nezpochybňoval možnost smluvních stran upravit i předmět plnění uzavřené smlouvy. To však nijak nesouvisí s daňovou uznatelností vynaložených nákladů a možností považovat deklarované plnění za zdanitelné.

[24] Stěžovatelka navíc zcela opomněla zásadní argumentaci finančního ředitelství i krajského soudu, že v případě obou daní by i případná prokazatelná dohoda o náhradním plnění, pokud byla sjednána a plnění poskytnuto v roce 2011, nemohla být relevantní. To z důvodu absentující časové souvislosti s posuzovaným zdaňovacím obdobím, tj. rokem 2009 v případě daně z příjmů a listopadem 2009 v případě DPH. Tento závěr nijak nerozporuje. Ten by však byl sám o sobě zcela postačující, i pokud by se podařilo prokázat bez jakýchkoliv pochybností sjednání a dodání náhradního plnění v roce 2011.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[26] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu